

Studio Stadium

De la mateixa manera que un miratge ens serveix i alimenta la nostra il·lusió mentre no s'esvaeix, l'art se'ns presenta com a imatge d'un terreny fèrtil en experimentacions socials i preservat de la uniformitat de comportaments.

La democratització cultural és no obstant una altra il·lusió d'una societat en la qual realment la cultura és de (i no per les) masses.

L'espectacle regeix la sensibilitat contemporània i aquesta troba en manifestacions populars com el futbol el paradigma de l'*entertainment* col·lectiu.

La cultura de l'entreteniment sembla imperar en detriment d'aquella cultura que ens pugués fer repensar el seu propi significat.

El fet visual es manifesta en la nostra societat com a vehiculador de contingut destacat. Llegim principalment imatges i segurament visionem textos, doncs les dinàmiques d'assimilació vénen marcades per pautes de de-codificació ràpida, instantània.

La sensibilitat contemporània majoritària, aquella transversal, gira al voltant de l'espectacularitat, d'això no hi ha dubte alguna. Els codis que regeixen la comunicació audiovisual tenen l'espectacle com a directriu. Ni què dir del futbol i per tant de la seva comunicació. Pur *show*.

En aquest marc plantejo un projecte fotogràfic per a la introspecció. El referent fotografiat, un espai negre il·luminat pels quatre costats amb panells LED, el sòl i paret frontal parcialment coberts de verd *chroma* significa sens dubte un estudi fotogràfic/de vídeo i inevitablement el subconscient acompanya també a l'espectador, en el seu imaginari, a un terreny de joc, a un camp de futbol.

La imatge, dual, d'una banda retrata la producció i comunicació audiovisual i a més utilitza recursos que apunten i simbolitzen l'univers del futbol, disposa d'aquesta forma un espai de diàleg entre el futbol i l'art, l'art i el futbol, ordenin-ho com vulguin.

Els dos elements (futbol i comunicació audiovisual) apareixen doncs en un "ésser i no ser"; el plató és un plató però ben bé pot ser un camp de futbol i aquest sembla el propi però també remet a un estudi audiovisual.

Studio Stadium és doncs la fotografia d'un plató l'espectacle del qual és el buit i en el qual els elements visibles juguen a generar una imatge ambivalent en quant al seu significat.

Les fonts de llum potents i de temperatura de color neutra (el que anomenem llum blanca) generen un ambient visualment "higiènic", pur, zen fins i tot, generant una imatge que convida a l'autoreflexió.

El color verd (del ciclorama) té una longitud d'ona situada al voltant dels 520 nanòmetres. El verd, color situat en el centre de l'espectre és el color de la comparació. Les longituds d'ona mitjana són les que generen la sensació del verd,

i són per tant les que equilibren les radiacions d'ona llarga (vermelles, actives) i d'ona curta (blaves, passives).

El color dominant en la vegetació és, i no per casualitat, generador de calma positiva i descans en l'ésser humà. L'efecte psíquic del color verd és relaxant. Johann Wolfgang von *Goethe trobava en el color verd, en ser una mescla de pigments blau i groc, l'equilibri just per a la calma i la placidesa.

El relaxant o tranquil·litzant ha esdevingut la cultura, una vegada superada la seva fase estimuladora de la societat de temps pretèrits. La post-il·lustració cultural opta per la diversitat de continguts però oferint clares opcions per a la seva celebració col·lectiva. La cultura imperant del futbol en la societat és el símptoma a una administració calculada de futbol per part dels qui poden influir en la cultura per a les masses.

També segons la psicologia del color, el verd confereix una personalitat sociable, sensible; intuïció psicològica; facilitat per establir contactes. El color del terreny de joc en el futbol és doncs, segons aquestes atribucions, també el color que podria representar la funcionalitat (o part d'ella) de l'art contemporani (refereix al meu *statement*).

La utilització del recurs cromàtic recrea un espai simbòlic de la consciència, la relaxació i sociabilitat. Com en el miratge anteriorment citat, en aquesta peça fotogràfica l'art, com el futbol, apareixen a través d'un mateix prisma en un exemple de terreny social i de prospecció en el pensament crític individual.

El futbol com a fenomen transversal, planetari, és (o hauria de ser) clarament un objecte d'estudi. Hem assumit que els protagonistes estel·lars són futbolistes, actors, futbolistes-actors fins i tot, d'aquest gran *show* que representa el futbol. I així les coses, la idea d'una societat renaixentista els artistes de la qual configuren el seu firmament ens sembla una fantasia. L'art no és protagonista.

És que proposar una imatge d'un terreny on el joc sigui el reflexiu probablement no és el major dels espectacles. A partir d'una imatge que ens suggereix connotacions culturals diferents i amb la lectura del text de sala, es convida, a prendre, si un vol, consciència del significat que té per a cadascun el fet cultural. La fotografia del buit, d'una realitat per construir suggereix emplenar l'espai amb les nostres elucubracions sobre els propis límits que defineixen la "cultura", així com invocar una posició crítica respecte el paper de l'art contemporani a la societat.

A *Studio Stadium* s'invoca doncs l'imaginari del futbol i de l'art i es celebren tots dos, molt en el modus operandi de les elits culturals d'avui dia, que gaudeixen amb orgull d'una varietat (tradicionalment impossible de conjugar) d'entorns culturals.

Aprofitant la transversalitat i l'actiu empàtic del futbol amb la societat, s'indica subliminalment un tema que, a priori, li és aliè, com és l'estatus social de l'art contemporani avui dia. "L'art del futbol" es torna per tant en aquest projecte "l'art i el futbol".

L'obra es formalitza en una peça fotogràfica de gran format (2,4x3,6m) realitzada en el plató per a la producció audiovisual del centre de producció artística Hangar. La còpia fotogràfica es presenta en un format que propiciï una visió dilatada, contemplativa. Com qui es para a gaudir les vistes en plena naturalesa, la fotografia d' *Studio Stadium* és una al·legoria a la fotografia paisatgística, en una imatge que ens presenta el camp-ciclorama de futbol com a "camp urbà" a l'una que símbol de la representació audiovisual (d'allò suplantat) a través del *chroma* verd.

*El text de sala s'acompanya amb el meu *statement*.